

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 21 maja 2009 r., i postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 24 września 2009 r., z wniosku M. P. i B. P.-P. przy uczestnictwie A. K. o zasiedzenie nieruchomości, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2011 r., zażalenia uczestniczki na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 23 lutego 2011 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 r., Sąd Okręgowy odrzucił skargę uczestniczki A. K. o wznowienie postępowania o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, zakończonego postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 21 maja 2009 r., i postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 24 września 2009 r. Za podstawę prawną tego rozstrzygnięcia Sąd przyjął art. 410 § 1 k.p.c. wskazując, że skarga uczestniczki nie została oparta na podstawie wznowienia przewidzianej w ustawie. Sąd uznał bowiem, że powołana przez uczestniczkę okoliczność podrobienia podpisu J. P., widniejącego na umowie z dnia 10 kwietnia 1973 r., nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. albowiem uczestniczka powoływała się już w toku postępowania na tę okoliczność i nie zgłaszała żadnych dowodów celem jej wykazania. Ponadto Sąd uznał, że podrobienie podpisu J. P. na wspomnianym dokumencie nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro uczestniczka potwierdziła, że J. P. objął w posiadanie sporną nieruchomość w dniu 10 kwietnia 1973 r.

W zażaleniu sporządzonym przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, które zostało skierowane do Sądu Apelacyjnego, podniesiono, że wymagania przewidziane w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. zostały spełnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Wobec tego, że uczestniczka powołała w skardze podstawę wznowienia przewidzianą w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c., do jej rozpoznania, według art. 405 zd. 2 k.p.c., właściwy jest sąd, który ostatnio orzekał co do istoty sprawy. Ponieważ postępowanie objęte żądaniem wznowienia zakończyło się postanowieniem Sądu Okręgowego, którym została oddalona apelacja uczestniczki postępowania nieprocesowego, Sąd ten działający jako sąd drugiej instancji był właściwy do rozpoznania skargi o wznowienie postępowania (zob. uchwałę składu siedmiu Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007 r., III CZP 137/06, OSNC 2007/9/125). Kwestie związane z zaskarżeniem postanowienia tego sądu w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania reguluje art. 394¹ § 2 k.p.c., który z mocy art. 13 § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym. Wynika z niego, że zażalenie na tej treści postanowienie sądu drugiej instancji przysługuje

w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna. Kryteria te spełnia sprawa o stwierdzenie zasiedzenia własności (art. 519¹ § 1 k.p.c.). Według treści art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. sądem właściwym funkcjonalnie do rozpoznania zażalenia jest wyłącznie Sąd Najwyższy i do tego sądu powinno być skierowane zażalenie uczestniczki postępowania. Tymczasem przedstawione do rozpoznania przez Sąd Najwyższy zażalenie sporządzone przez radcę prawnego zostało skierowane do Sądu Apelacyjnego.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że środek odwoławczy sporządzony przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym i skierowany do niewłaściwego sądu jest niedopuszczalny (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2007 r. III CZ 17/07, nie publ.; z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 76/06, nie publ.; z dnia 12 lutego 2003 r., I CZ 197/02). Wadliwość wyboru sądu właściwego do rozpoznania środka odwoławczego nie jest równoznaczna z błędnym oznaczeniem pisma. Jest to kwestia wniesienia dopuszczalnego lub niedopuszczalnego środka odwoławczego. Dlatego nie można wadliwości tej kwalifikować jako niezachowania warunków formalnych, mylnego oznaczenia, ani oczywiście niedokładności, o których mowa w art. 130 § 1 k.p.c. Nie znajdują zatem odpowiedniego zastosowania art. 130 § 1 zd. pierwsze k.p.c., przewidujący wezwania do poprawienia wniesionego środka odwoławczego, ani art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c., nakazujący jego rozpoznanie, mimo dostrzeżonych uchybień (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 151/01, niepubl.; z dnia 24 lipca 2006 r., IV CNP 57/06, nie publ.; z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 35/06; z dnia 18 lutego 2010 r., II CZ 97/09, nie publ.)

Z tych przyczyn, na podstawie art. 373 zd. pierwsze i art. 370 w zw. z art. 397 § 2 i art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.